

Boek 31.

De blauwe Ridder.

+ De val van Haverland +

Hoofdstuk 1 – De halfgeopende poort

De poort van Haverland stond slechts op een kier, maar uit de donkere doorgang klonk het felle geluid van staal, geschreeuw en brekend hout. Tussen de zware deuren vochten inwoners met hamers en bijlen. Zij probeerden het poortgebouw te veroveren, terwijl Reinouts soldaten hen vanaf de trappen en weergangen terugdrongen. Een gewonde man strompelde door de opening naar buiten en zakte in de modder. Achter hem probeerden drie anderen de poort verder open te wrikken, maar een speer sloeg tegen het hout en een van hen werd de duisternis in getrokken. De deur bewoog kreunend terug. “Help hen!” riep de gewonde man voordat hij vooroverviel.

Rondom Thomas kwamen de vier legers in beweging. Bijna tweeduizend mannen grepen naar hun wapens en in de voorste rijen werden schilden geheven. Armand reed ongeduldig naar voren. “Dit is onze kans. Als wij nu aanvallen, breken we erdoorheen.” Thomas zag dezelfde kans, maar ook het gevaar. Niemand wist hoeveel van Reinouts mannen achter de deuren stonden of wat er in de donkere doorgang was voorbereid. De poort kon door de inwoners zijn geopend, maar Reinout kon hen ook als lokaas gebruiken. Wanneer honderden mannen tegelijk naar voren stormden, zouden zij elkaar in de nauwe doorgang vastzetten. Een brandende wagen of een rij speren kon daar een slachting veroorzaken. “Niemand rukt op!” beval Thomas. Zijn stem droeg over de onrust heen. Trompetters herhaalden het bevel en officieren dwongen de voorste rijen stil te blijven. Armand draaide zich scherp naar hem toe. “De inwoners houden dit niet lang vol.” Uit de poort klonk een nieuwe strijdkreet, gevolgd door een schreeuw die plotseling werd afgebroken. Thomas’ hand sloot zich steviger om de teugels van Thunder. Alles in hem wilde naar voren. Hij had het brood over de muren laten brengen om deze mensen hoop te geven. Nu vochten zij omdat ze geloofden dat zijn leger hen niet in de steek zou laten. Toch kon haast hun redding in hun ondergang veranderen. “Ik weet het,” antwoordde Thomas. “Maar als wij blind naar binnen stormen, helpen we Reinout hen te doden.”

Lucas kwam naast hem staan en bestudeerde de muren en de smalle strook voor de poort. “We zien te weinig,” zei hij. “Daarbinnen kunnen we onze aantallen niet gebruiken.” Thomas knikte zonder zijn blik van de opening af te wenden. Heel even verscheen een jonge vrouw tussen de deuren. Bloed liep langs haar slaap terwijl zij met beide handen tegen het hout duwde. Achter haar vochten mannen en vrouwen schouder aan schouder. Toen sloeg binnen een zware balk neer en verdween zij weer uit het zicht. De poort bleef op een kier staan.

Thomas trok zijn zwaard. Achter hem hield een heel leger de adem in, klaar om bij het kleinste gebaar vooruit te stormen. Maar hij hief het wapen niet in de richting van Haverland. “Wij laten hen niet alleen,” zei hij vastberaden. “Maar ik stuur bijna tweeduizend mannen niet blind een smalle doorgang in. Eerst moeten wij weten wie de poort beheerst en wat Reinout daarachter heeft opgesteld.” Voor de muren bleef het leger staan. Binnen ging het gevecht door.

Hoofdstuk 2 – De verborgen boogschutters

De strijd in het poortgebouw duurde voort, maar op de muren boven de doorgang bleef het vreemd stil. Thomas hoorde het staal en de kreten achter de halfgeopende deuren, terwijl zijn leger onbeweeglijk in de modder wachtte. De inwoners hielden nog altijd stand, maar niemand wist hoelang zij Reinouts mannen bij het sluitwerk konden tegenhouden. Armand keek opnieuw naar Thomas, alsof hij ieder ogenblik een bevel tot bestormen verwachtte. Thomas gaf het niet. Zijn blik bleef op de donkere poort gericht, totdat Sven plotseling langs de voorste rijen naar hem toe kwam.

“Beweging boven de poort,” zei Sven. Hij wees niet rechtstreeks naar de muur, maar hield zijn hand laag om de vijand niet te waarschuwen. Tussen twee kantelen was heel even een gele mouw met een zwarte raaf zichtbaar geworden. Daarna zag Thomas een boogpunt achter het steen verdwijnen. De schutters stonden niet openlijk op de weergang. Ze lagen verscholen achter houten schotten, beschadigde stenen en donkere schietgaten. “Ze wachten,” vervolgde Sven. “Niet op ons leger, maar op het ogenblik dat onze mannen onder hen staan.” Thomas begreep onmiddellijk wat Reinout had voorbereid. Zodra honderden soldaten de doorgang in drongen, zouden de boogschutters van bovenaf schieten. In de smalle ruimte konden de mannen niet uitwijken en zouden de achterste rijen de voorste verder de val in duwen.

Thomas draaide zich naar Lucas. “Laat de grootste schilden brengen. Alleen mannen met maliënkappen en volledige bescherming gaan naar voren.” Lucas knikte en gaf het bevel door. Vanuit de rijen van de Witte Boom werden zware, donkerblauwe schilden met de witte boom en gouden rand naar voren gedragen. Twaalf soldaten vormden de eerste rij. Achter hen sloten nog eens twaalf mannen aan, met hun schilden schuin boven de hoofden. Samen maakten zij een lage, gesloten bescherming van hout, leer en ijzer. De rest van het leger bleef staan. Zelfs Armand kreeg geen toestemming om meer mannen naar voren te sturen.

Langzaam trok de kleine voorhoede over de open strook naar de poort. Toen de eerste soldaten het bereik van de muren binnenliepen, sprongen boven hen verborgen luiken open. Boogschutters kwamen tegelijk achter de kantelen omhoog. De eerste pijlen sloegen met harde klappen in de grote schilden. Eén pijl schampte langs een maliënkap, maar de soldaat bleef overeind. “Niet rennen!” riep Lucas. De voorhoede behield haar gesloten vorm en schoof stap voor stap verder. Achter de schilden bereikten zij de halfgeopende poort zonder dat de rest van het leger in beweging kwam.

Vanuit de doorgang strompelden twee gewonde inwoners naar buiten. De Witte Boom-soldaten weken aan weerskanten uiteen, zonder de bescherming te breken, en lieten hen veilig tussen zich door. Daarna sloten zij opnieuw aan. Thomas zag hoe meer boogschutters boven de poort verschenen, maar hun dodelijke verrassing was mislukt. Reinout had gerekend op haast, woede en een leger dat zichzelf in de nauwe ingang zou vastzetten. Thomas had hem geen van drieën gegeven. “De poort is nog steeds een val,” zei hij, terwijl hij zijn zwaard trok. “Maar nu weten wij waar haar tanden zitten.”